

Függetlenségünk napja

A XVI. században a két Duna menti román országban a török gazdasági és politikai fennhatóság, különösen a tőkés fejlődés megindulásától kezdve, egyre súlyosabb akadályt jelentett a társadalom fejlődésének útjában. Emiatt a függetlenségi háborút megelőző évtizedekben, a politikai erőviszonyok hullámlásának függvényében ugyan, de egyre határozottabb formában jelentkezett a függetlenség igénye.

Tudor Vladimirescu kiáltványa után az 1829-i drinápolyi béke is említi a két román fejedelemség közigazgatási (tehát belső) önállóságát, de ez, mint társadalmi követelmény, csak az 1848-as forradalmi programokban körvonalazódott pontosabban. A havasalföldi és moldvai szövegezés — a beavatkozásra kész szomszédos hatalmakra való tekintettel — csak közigazgatási és törvényhozási autonómiáról szól, de a moldvai emigránsok brassói programja már Moldva és Havasalföld egyetlen *független* román államban való egyesülését követeli, míg a román társadalom vágyait ismerő egyik francia képviselő (1848 júliusában) kijelenti, hogy a két román állam, a Porta és Oroszország között fennálló szerződések ellenére „független és szabad”.

A forradalom leverése után a külföldön élő román emigránsok a román nép egyesülését és függetlenségét követelték, míg az ötvenes évek második felében — az akkori politikai helyzetnek megfelelően — Moldva és Havasalföld egyesítése került előtérbe, ami 1859-ben valósult meg. Az 1856-i párizsi szerződés kötelezte a Portát a fejedelemségek „független és nemzeti közigazgatásának, vallási, törvényhozási, kereskedelmi és hajózási szabadságának” megőrzésére, ami (V. Boerescu egykorú tanulmánya szerint) nem jelentett újítást, hanem csak a meglévő helyzet további rögzítését. A két évvel későbbi párizsi egyezmény sem mondott többet annál, mint hogy a két fejedelemség közigazgatása, a Porta beavatkozása nélkül, a Porta és a kezességet vállaló hatalmak közti megállapodások keretében, szabadon folyjék. Rövid és belső küzdelmektől terhes uralkodása nem tette lehetővé Cuza számára, hogy országa függetlenségéért is vállalja a küzdelmet, habár külpolitikai vonatkozásban mindig határozott és következetes maradt, s hazája tekintélyéért, az idegen konzulok méltatlanul nagy jogkörének megnyirbálásáért kész volt sikrásszállni.

Az 1870-es évek első felében a román államférfiak a párizsi szerződést aláírt nyugati hatalmak és a Porta beleegyezésével gazdasági engedmények útján igyekeztek az állam függetlenségét elnyerni, a Bosznia—Hercegovinában meginduló mozgalmak azonban elejét vették a békés kibontakozásnak.

A keleti kérdés megoldásában nemcsak a török uralom alatt élő délkelet-európai népek voltak érdekelték, hanem a török balkáni uralmának meggyöngyítésére törekvő Oroszország, s a Bosznia—Hercegovina bekebelezésére készülő Ausztria—Magyarország is, melyek hozzájárulása nélkül a román állam semmilyen eredményes akciót nem indíthatott az oszmán birodalom ellen. Az 1875-ben Románia és Ausztria—Magyarország között kötött kereskedelmi, vám- és hajózási egyezmény lényeges gazdasági előnyök fejében reményt nyújtott ez utóbbi semlegességére, de az Oroszországgal kötött román kereskedelmi szerződés nem teremtett szorosabb politikai kapcsolatot a két állam között.

1875 végén a román kormány úgy döntött, hogy a párizsi szerződést aláíró hatalmak támogatásával — nem számolva a keleti kérdésben ezek közt felmerült érdekellentétekkel — megőrzi semlegességét. Ennek érdekében Lascăr Catargiu miniszterelnök és ideiglenes külügyminiszter 1876 januárjában körlevélben föl-szólította a román diplomáciai ügyvivőket, hogy az érdekelt kormányok magatartását puhatolják ki Románia függetlenségének kikiáltásával, valamint belga minta szerinti semleges státusának elismerésével kapcsolatban. A körlevél szerint Románia teljesen különálló ország, nem része a török birodalomnak, mint ahogy a Portán szeretik hangoztatni. A párizsi szerződés aláírói nem végezték el hiánytalanul feladatukat, amikor nem ismerték el Románia teljes függetlenségét. G. Costaforu, bécsi román diplomáciai ügyvivő kijelentette a német és az angol követ előtt, hogy kormánya az adó megtagadásával az utolsó kapcsolatot is meg akarja szakítani Törökországgal, ki akarja kiáltani az ország függetlenségét, és önálló

államként felvenni a kapcsolatot Európa más államaival. A román állam kész semlegességét — szükség esetén — fegyverrel is megvédelmezni.

A nyugati fővárosokban általában nem talált megértésre a román kormány diplomáciai kezdeményezése. Az eredménytelenség láttán Lascăr Catargiu és az utána következő, rövid életű kormányok nem erőltették tovább a diplomáciai harcot, 1876 áprilisában azonban Kogălniceanu vette át a külügyminiszteri tárcát, aki (a következő hónapban) azt írja a konstantinápolyi román ügyvivőnek, hogy a Porta már rég köteles lett volna a Románia nevet hivatalosan elismerni és barátságos magatartást tanúsítani a román állam iránt. Az új román kormány kijelentette, hogy tiszteletben tartja Románia „függetlenségét“ (valójában csak autonómiáját) és „semlegességét“ elismerő párizsi szerződést. A függetlenség hangsúlyozásával csak egy újabb diplomáciai akció megindítását akarta előkészíteni.

A török birodalom, habár a bolgár fölkelést sikerült vérbe fojtania, Abdul-Aziz szultán trónfosztásával (1876 májusában) nehéz helyzetbe került. Kogălniceanu arra gondolt, hogy a török uralom a Balkánon összeomlás előtt áll. Ezért minisztertainak beleegyezésével kísérletet tett arra, hogy a törököktől és a többi, kezességet vállalt hatalomtól kieszközölje Románia függetlenségét, semlegességének és területi épségének biztosítását. Június 16-i körlevelében követelte: 1. a román állam egységének és történelmi nevének elismerését; 2. Románia képviselőjének a diplomáciai testületbe való befogadását; 3. a török birodalomban élő román alattvalók fölött a román diplomáciai ügyvivők ítélkezzenek; 4. Románia területét ismerjék el sérthetetlennek, és a dunai szigeteket határolják körül; 5. a török birodalom kössön Romániával kereskedelmi, postai és a bűnözők kiadására vonatkozó egyezményeket; 6. a román útlevelet ismerjék el érvényesnek, a török konzulok pedig ne avatkozzanak bele a külföldön élő románok ügyeibe; 7. rögzítsék a határt Románia és a török birodalom között a Duna mentén. A jegyzék figyelmeztetést is tartalmaz: amennyiben e követeléseknek nem tesznek eleget, „kénytelenek lennének a mai napig tanúsított magatartásunkon változtatni“. E hét követelmény teljesítése megadta volna Románia számára a függetlenséget, megtartotta volna területi integritását és semlegességét.

A Kogălniceanu által fogalmazott hét követelményre érkező válaszok nem voltak biztatóak. A Porta, a Szerbiával folyó háborújára hivatkozva, elnapolta a választ. Az orosz kormány nem ismerte el Kogălniceanu jegyzékét, és mérsékletre intette a román kormányzatot, Franciaország kedvezőtlenül ítélte meg a román követeléseket, Bécs, Berlin és Róma hűvös tartózkodással felelt.

Kogălniceanu (július 20-án/augusztus 1-én) újabb jegyzéket küldött a román ügyvivőknek, amelyben háborúval fenyegette a Portát, ha a hét követelést nem hajlandó teljesíteni. Néhány nappal később N. Ionescu váltotta fel Kogălniceanút a Külügyminisztériumban, s az addigi erélyes hang alábbhagyott, anélkül azonban, hogy a függetlenségi akció elakadt volna.

Szerbia veresége katonai beavatkozásra készítette Oroszországot, amely igyekezett elnyerni a román kormány beleegyezését ahhoz, hogy seregei átvonulhassanak az ország területén. II. Sándor cár kérte, hogy a román kormány küldött-séget indítson Livádiába, a Krím-félszigetre. A román kormány elfogadta a meghívást, s előzetesen a minisztertanács elnöke, Ion C. Brătianu vezette delegáció felkereste (1876 augusztusában) a Szebenbe érkező Ferenc Józsefet, akit biztosított Románia jószomszédi szándékairól. Egy hónappal később, ugyancsak Brătianu vezetése alatt, a román kormányküldöttség Livádiába érkezett, hogy Gorceakov kancellárral, majd magával a cárral is találkozzék. A román delegáció beleegyezett abba, hogy az orosz seregek átvonuljanak Románián, ha egy előzetes egyezmény biztosítja az ország területi integritását és intézményeinek fenntartását. Októberben a cár és miniszterei jóváhagyásukat adták az előzetes egyezmény megkötéséhez, melynek aláírása azonban későbbre maradt Gorceakov miatt, aki abban reménykedett, hogy Bulgária, Bosznia—Hercegovina elnyeri az autonómiát a párizsi békeszerződést aláíró felek konstantinápolyi konferenciája révén háború nélkül is.

Közben a román kormány Ion Ghicát Londonba, C. A. Rosettit pedig Párizsba küldte kipuhatolni, hogy az ottani kormányok támogatják-e Romániát a Portával szemben támasztott követeléseikben. A két megbízott azonban csak bizonytalan ígéretekkel tért haza, s 1876 decemberében és 1877 januárjában Konstantinápolyban megtartott konferencia nem is volt hajlandó Románia követeléseit tárgyalni. A szultán 1876 végén alkotmányt adott ki birodalma számára, melynek kiváltságos tartományai közé Romániát is besorolta. A román közvélemény meggyőződött arról, hogy a függetlenséget csak fegyveres harc útján vívhatja ki, s azonnal tiltakozott az oszmán alkotmányok Romániára vonatkozó rendelkezései ellen.

A konstantinápolyi konferencia bezárulása után Oroszország titkos egyezményt kötött Ausztria—Magyarországgal, amely biztosította semlegességéről egy orosz—török háború esetén, s viszonzásul Bosznia—Hercegovina megszállására kapott szabad kezet. Oroszország háborúra határozta el magát, s kérésére a kormányba visszatérő Kogălniceanu 1877. április 4-én aláírta Bukarestben a román—orosz egyezményt. Ennek értelmében Románia megengedi az orosz seregek átvonulását az ország területén, míg Oroszország kötelezi magát a román állam politikai jogainak és területi sérthetlenségének megőrzésére. A szerződés megkötése azt jelentette, hogy Oroszország hallgatólagosan elismerte Románia függetlenségét.

Áprilisban Oroszország megindította a háborút a török birodalom ellen, amely — az egyezményre vonatkozó törvény megszavazása után — rebellis államnak tekintette Romániát, és megkezdte a Duna menti román városok ágyúzását. Erre Románia, április utolsó két napján (a régi naptár szerint) két törvényhozó testületének határozata alapján kimondta a két ország közti hadiállapotot. Így fejeződött be Románia függetlensége kikiáltásának diplomáciai előkészítése.

1877. május 9-én, miközben a Parlament épületét többezres tömeg vette körül, a képviselőház kikiáltotta az ország állami függetlenségét. „Függetlenek vagyunk, önálló, szabad és független nemzet vagyunk” — jelentette ki történelmi jelentőségű beszédében Kogălniceanu külügyminiszter a törvényhozó testület előtt, amely a néptömegekkel együtt óriási lelkesedéssel vette tudomásul Románia teljes függetlenségének hivatalos kinyilatkoztatását, s elismerte a Törökországgal való hadiállapotot.

A román hadsereg, a 4 hadosztályba osztott katonaság jelentős mértékben hozzájárult a török haderő összezúzásához és a balkáni népek felszabadításához. A hadsereget csak a román néptömegek súlyos anyagi áldozata révén lehetett felszerelni.

1877 júliusában az orosz seregek, a román tüzérség támogatásával, átkeltek a Dunán Zimniceánál, s az önkéntes bolgár csapatokkal együtt előnyomultak a Balkán-hegység középső láncjai felé. Minthogy azonban Plevnán és környékén jelentős török haderő táborozott, az orosz hadsereg jobb szárnya veszélybe került. Miután a júliusban indított két orosz támadás eredménytelen maradt, az orosz kormány — Miklós nagyherceg révén — kérte a román sereg beavatkozását. „Úgy gondolom — írja Nicolae Iorga 1902-ben —, hogy a nagy sipkai győzelem előtt ott volt a nagy plevnai veszedelem... Ez alkalommal — írja a győztes harcokra gondolva — kiderült, hogy Románia már nem a régi Moldva és Havasalföld, azaz valami egyszerűen átvonulásra vagy időtöltésre alkalmas terület, hanem modern állam, harcra kész hadsereggel... Ismét úgy tűnik nekem, hogy az orosz táborból nagyon meleg hangú és sürgető felszólítás érkezett, mire több tizezernyi katona átkelt a Dunán, és — a legendás időkre emlékeztető lendülettel — lerombolta az Oszmán által védett acélfalakat... Győzelem, diadalmamor zaja cseng a fülemben...”

Augusztus 30-án került sor Plevna általános ostromára, melynek keretében a román csapatok az I. és II. számú Grivicea nevű erődítmények ellen indultak. Az I. erődítményt négy hullámban megújuló véres támadással sikerült elfoglalniuk, míg a II. erődítményért és az összes többi megerősített állásért folyó harcok, a legnagyobb önfeláldozás ellenére is eredménytelenek maradtak. Az augusztus 30-i ostrom bebizonyította, hogy Plevnát csak körülzárással lehet elfoglalni. A Plevnán és Viddinben tartózkodó török haderők elszakítása érdekében november 9-én a túlnyomó részben románokból álló csapatok elfoglalták Rahovát. November 28-án reggel a plevnai török sereg megkísérelte Szófia irányában áttörni az ostromgyűrűt. Sikertelenül. A megsebesült Oszmán pasa, miután a török sereg fegyverletételre kényszerült, Grigore Cerchez román ezredesnek adta meg magát. A szövetséges seregek több mint 40 000 foglyot ejtettek. Mind a plevnai ostromot irányító Todleben orosz tábornok, mind a fogságba került Oszmán pasa a legnagyobb elismeréssel nyilatkozott a mintegy 10 000 halottat és sebesültet veszített fiatal román hadsereg harci teljesítményéről.

Plevna elestével a háború legsúlyosabb szakasza lezárult. A bolgár önkéntesektől támogatott orosz hadsereg folytatta előnyomulását a Balkánon át Konstantinápoly felé, a román csapatok pedig Viddin irányában. A vár az ágyúzás ellenére az orosz—török fegyverszünet megkötéséig (1878. január 19-ig) ellenállt, míg a környékbeli Smîrdannál a román csapatok a Grigorescu-festményen is megörökített fényes győzelmet aratták.

Az egykorú források tanúsága szerint az igazságos, nemzeti fölszabadító háborúért az egész román nép, elsősorban a paraszti tömegek, minden lehető vér- és anyagi áldozatot meghoztak. A román és orosz hadsereg s a bolgár hazafiak

véraldozata, amint a plevnai és a grivcai emlékművek megörökítették, hozzájárult Bulgária felszabadításához is.

A román fél bevonása nélkül megkötött San Stefanó-i béke (1878. március) elismerte Románia, Szerbia meg Montenegró függetlenségét és Bulgária autonómiáját. Az 1878 nyarán tartott berlini kongresszuson a nagyhatalmak képviselői jóváhagyták az 1877. május 9-i függetlenségi nyilatkozatot. A román küldöttek — I. C. Brătianu és Kogălniceanu — erélyesen szót emeltek az ország függetlensége és területi integritása érdekében. A berlini békeszerződés a román állam fennhatósága alá helyezte ezt az ősi román területet, Dobrudzsát, míg a három délbesszarábiai megyét Oroszországhoz csatolta. Ausztria—Magyarország elfoglalta Bosznia—Hercegovinát, Anglia pedig Ciprus szigetét.

A berlini szerződés megkötése után Romániának — a mintegy két évre nyúló, további diplomáciai küzdelmek révén — el kellett érnie, hogy az európai államok elismerjék függetlenségét, s egyenrangú félként megfelelő gazdasági és politikai kapcsolatokat teremthessen. Az 1878. július 1-i körlevélben Kogălniceanu arról értesíti a külföldön működő román ügyvivőket, hogy a román kormány véleménye szerint a bukaresti diplomáciai ügynökségeket és konzulátusokat követségi rangra kellene emelni, élükön meghatalmazott miniszterekkel. Ugyanilyen módon kellene átalakítani a külföldi román diplomáciai ügynökségeket is.

A román kormány azon fáradozott, hogy Románia függetlenségét azonnal ismerjék el a nagyhatalmak. Ezt a célt szolgálta Kogălniceanu említett körlevele is. A román diplomácia ilyen irányú törekvését Bécs megértéssel fogadta, mert az osztrák—magyar vezető körök — kihasználva Bukarest elégedetlenségét Németország és más nyugati hatalmak merev magatartásával szemben — igyekeztek politikai befolyásra szert tenni Romániában.

Az előzetes puhatolózó tárgyalások után a román minisztertanács javaslatára 1878 szeptemberében Károly felvette a „királyi fenség” címet, amelyet Párizs, Bécs, Pétervár és Berlin egyaránt elismert. Ausztria—Magyarország első európai hatalomként ismerte el Románia függetlenségét, magatartását azonban igyekezett a maga politikai érdekeinek megfelelően kihasználni.

Románia függetlenségének elismerése Németország, Franciaország, Anglia és néhány más, főleg Németország befolyása alatt álló állam részéről sokkal nehezebb feladatnak bizonyult. A Románia elleni zsarolás céljából Bismarck nehezkedett maga köré tömöríteni a nyugati kormányokat. A német kormányzat befolyására az olasz és a francia kormány ugyancsak elzárkózott Románia függetlenségének elismerése elől.

1878 novemberében, a képviselőház előtt elhangzott beszédében I. C. Brătianu hangsúlyozta az összes hatalmakkal való jó viszony jelentőségét, és sürgette az alkotmány 7. cikkelyének módosítását, hogy a Bismarckék támasztotta követelések eleget tehessenek.

1878 végén a román diplomácia az angol kormánynál is közbelépett, de London, majd Róma is követelte a berlini szerződés hiánytalan végrehajtását. Így 1878 második felében csak Bécsben, Péterváron és Konstantinápolyban létesültek román követségek, de a többi európai központban még az idejüket múlt képviseltek működtek.

A román állam, ugyancsak 1878 folyamán, kísérletet tett a balkáni államokkal való diplomáciai kapcsolatok felvételére. Az év végén érkező görög válasz emlegette a két országot egybefűző közös érdekeket, a régi kereskedelmi kapcsolatokat, de a bukaresti görög konzulátust csak 1880 februárjában emelték követségi rangra, miután már a nyugati hatalmak is megoldották ezt a kérdést.

A berlini kongresszus által függetlennek elismert Szerbiával hamarabb létrejöttek a diplomáciai kapcsolatok; 1879 tavaszán Románia követségi rangra emelte belgrádi képviselőjét. Így Szerbia volt a negyedik ország, amellyel Románia diplomáciai kapcsolatba lépett.

A csak autonómiában részesülő Bulgária diplomáciai ügyvivők és konzulok révén léphetett más országokkal kapcsolatba. 1879 folyamán létre is jöttek ezek az intézmények mind Szófiában, mind pedig Bukarestben.

1879-ben és a következő év elején a román kormány folytatta diplomáciai harcát Románia függetlenségének általános elismertetéséért. 1879 elejétől kezdve az Anglia és Franciaország támogatta német kormány még erélyesebben kezdte követelni a berlini szerződés alkalmazását, habár a másik két nyugati hatalom képviselői bizalmasan közölték: megelégednének az alkotmány szövegének bizonyos módosításával, és szemet hunynának a gyakorlati végrehajtás fölött.

Bukarestben a munkálatok nehezen haladtak előre. 1879 márciusában a képviselőház és a szenátus, hogy a kormány és a parlament jó szándékát bizonyítsa, határozati javaslatot fogadott el a 7. cikkely revideálásának szükségességére vo-

natkozóan. A német kormány azonban sajnálkozását fejezte ki a gyakorlati megoldás elodázása miatt, és hivatalos formában felvetette a német részvénytársaságok által épített romániai vasutak megvásárlásának kérdését. I. Cimpineanu külügyminiszter arra hivatkozott, hogy a román kormány minden figyelmét lekötötte az alkotmánymódosítás vitája, de rövidesen meg fogja vizsgálni a vasút megvásárlásának kérdését is.

Az adott körülmények között a román kormány kénytelen volt gyakorlati intézkedéseket hozni. Tárgyalásokat kezdett Bleichröder és Hansemann berlini bankárokkal, ami azonnal változtatott a német kormány magatartásán. E tárgyalásokkal párhuzamosan (1879 tavaszától kezdve) a román törvényhozó testület megkezdte alkotmánymódosító munkálatait. A szándékosan egymáshoz kapcsolt két probléma megoldása továbbra is nehézségekbe ütközött. Mikor a német kapitalisták túlságosan magas árakat követeltek a vasutakért, s biztosítékképpen rá akarták tenni kezüket — egyebek közt — a dohányjövdelemre, megtagadták a vasúti társaság székhelyének Romániába való áthelyezését, a tárgyalások zsákutcába jutottak. Ekkor a német kormány még nagyobb politikai nyomást gyakorolt a román államra. A párizsi román ügyvivő (1879 augusztusában) jelentette, hogy Anglia, Franciaország és Olaszország kormányai közösen akarják követelni a román kormánytól a berlini szerződés végrehajtását. „Nincs veszítenni való időnk” — fejezte be jelentését. Ausztria—Magyarország és Oroszország visszautasította a közös jegyzékhez való csatlakozást, úgyhogy a nyugati országok fenyegetőzése hatálytalanná vált. 1879 nyarán a Németországgal való politikai szövetség létrehozásán fáradozó Ausztria—Magyarország közvetítő szerepe csak a német fél malmára hajtotta a vizet, s ez utóbbi már a török politikai fennhatóság visszaállításával fenyegette Romániát, a román vasút építésében érdekelt francia és angol pénzügyi körök pedig továbbra is támogatták Bismarck politikáját. A Németországba látogató D. A. Sturdzával Bismarck közölte, hogy a 100 millió márkás vasútvásárlási ügyben a német tőke olyan nagy mértékben érdekelt, hogy annak elintézése nélkül Románia nem kerülhet a független államok sorába.

1879 októberében a román parlament szakbizottsága végrehajtotta — szűkre szabott diszkriminációs keretek között — az alkotmány 7. cikkelyének módosítását, amely a zsidó lakosság bizonyos rétegeit polgári jogokhoz juttatta.

Románia berlini diplomáciai megbízottja (1879 novemberében) jelentette, hogy az európai kormányok türelmetlensége miatt a vasútvásárlási ügyben néhány nap alatt döntenie kell. Most már ezt a feltételt tekintette elsősorának Franciaország is. Ezzel szemben az olasz kormány meglegedését fejezte ki a román alkotmány módosításával kapcsolatban, és 1879 decemberében elismerte Románia függetlenségét.

A román parlament követelte, hogy a vasútvásárlási egyezmény elfogadása fejében a vasúti társaság székhelyét helyezték át azonnal Bukarestbe. Ellenkező esetben a német részvényesek még hosszabb ideig ellenőrzésük alatt tarthatták a társaságot. A román törvényhozó testület követelése elégedetlenséget váltott ki az olasz válasz miatt amúgy is ingerült berlini vezető körökben, amelyek most tíz nap haladékot adtak az egyezmény eredeti szövegének elfogadására. Ellenkezés esetén a törvényhozó testületet feloszlását ajánlották.

A német kormánynak a Románia belügyeibe való durva beavatkozása és a másik két nyugati hatalom fenyegetőzése következtében a román kormányzat végül is engedett. 1880. január 3-án a szenátus jóváhagyta a megegyezés eredeti, a berlini német részvényesek érdekeinek megfelelő szövegét, s ezt a hónap végén a képviselőház is megszavazta.

A vasútvonalak megvásárlása súlyos feltételek közt bonyolódott le, de annak a ténynek, hogy a román állam tulajdonába kerültek, nagy politikai és gazdasági jelentősége volt.

A román kormány felkérésére Ausztria—Magyarország berlini, londoni és párizsi követei kérték az illetékes kormányoktól Románia függetlenségének elismerését. A berlini román ügyvivő (1880. január 26.) távirata szerint Bismarck három nappal azelőtt értesítette Párizst és Londont, hogy Németország hajlandó elismerni Románia függetlenségét. Néhány napon át Bukarestben még az a hír járta, hogy Franciaország újabb nehézségeket támaszt. 1880. február 20-án azonban V. Boerescu külügyminiszter értesítette a román diplomatákat: azon a napon Németország, Franciaország és Nagy-Britannia képviselői megjelentek a külügyminisztériumban, és jegyzéket nyújtottak át, mely szerint országaik minden feltétel nélkül elismerik Románia függetlenségét.

A török befolyásnak, a külföldi konzulok beavatkozásának felszámolása, a nagykövetségek azonnali és kölcsönös föllállítására új utakat nyitott Románia gazdasági és politikai szándékai számára, lehetővé tette, hogy az ország Európa modern államainak sorába emelkedhessen.